

мѣстилъ добръ, когато чухъ покрай самитѣ ми уши трѣскавъ звукъ и едно изохкване. Опълченеца Георгиевъ, който седеше отъ лѣвата ми страна на една крачка назадъ, падна убитъ отъ неприятелския куршимъ, който неминуемо щѣше да удари мене въ главата, ако не бѣше срѣцналъ по пътя си прѣпятствие, което измѣни направлението му. Ето какъ стана това: клоноветѣ на поваленото дърво, служаще за брустверъ на ложементъ, не бѣха искастрени до дъното, а стърчаха въ разни посоки. Срѣщо такъвъ единъ клонъ бѣхъ сѣдналъ азъ. Той, именно, и измѣни направлението на фаталния за Георгиева куршумъ. Слѣдъ малко къмъ лѣвия флангъ на ротата се чу ново изохкване. Ротния фелдшеръ И. Раевски, почти пълзишкомъ, отиде на лѣвия флангъ, гдѣто бѣше раненъ другъ единъ опълченецъ.

— Хмъ! васъ тукъ, въ резерва, Турцитѣ повече ви гощаватъ съ своитѣ куршуми, отъ колкото насъ въ първата линия, казахъ азъ Чилиеву.

— Проклѣти Турци! и носѣтъ си не смѣе челоуѣкъ да покаже отъ тѣхнитѣ куршуми, отговори Чилиевъ, който въ това врѣме бѣше станалъ и отиваше на лѣвия флангъ на ротата за да види ранения.

Тукъ бѣше и дружинния адютантъ Штабсъ-Капитанъ Сокальски, който не се мърдаше отъ мѣстото си.

— Константинъ Борисовичъ! напразно вий се излагате безъ нужда на неприятелскитѣ куршуми, каза Сокальски на Чилиева, когато този послѣдния се връщаше на своето мѣсто. Офицеритѣ не трѣбва безъ нужда бравиратъ съ своето юначество. Тѣ трѣбва да се пазятъ за рѣшителната минута, за да изпълнятъ длъгътъ си.

Чилиевъ поизглѣда Сокальски двусмысленно и нищо му не отговори.

Штабсъ-Капитанъ — дружиненъ адютантъ, а поручици и подпоручици роти командуватъ, си помислихъ азъ, като глѣдахъ легналия задъ окопа Сокальски.

— Моля ви, да не забравите довечера да се испратятъ войници за шансовъ инструментъ, каза Чи-